

Biblická čtení:

Jób 38, 1-11: Jóbovi odpověděl ze smršťe Hospodin slovy: „Kdo to zatemňuje úradek Boží neuváženými slovy? Nuže, opásej si bedra jako muž, budu se tě ptát a poučíš mě. Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, víš-li něco rozumného o tom. Víš, kdo stanovil její rozměry, kdo nad ní natáhl měřící šňůru? Do čeho jsou zapuštěny její podstavce, kdo kladl její úhelny kámen, zatímco jitřní hvězdy společně plesaly a všichni synové Boží propukli v hlahol? Kdo sevřel moře vraty, když se valilo z lůna země, když jsem mu určil za oděv mračno a za plénku temný mrak, když jsem mu stanovil meze, položil závory a vrata a řekl: „Až sem smíš přijít, ale ne dál; zde se složí tvé nespoutané vlnobití!“

2. Korintským 6, 1-13: Jako spolupracovníci na tomto díle vás napomínáme, abyste milost Boží nepřijímali naprázdno, vždyť je psáno: ›V čas příhodný jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti přispěl na pomoc. ‹Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy! Nikomu nedáváme v ničem příležitost k pohoršení, aby tato služba nebyla uvedena v potupu, ale ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci, v mnohé vytrvalosti, v souženích, tísni, úzkostech, pod ranami, v žalářích, nepokojích, vyčerpání, v bezesných nocích, v hladovění; prokazujeme se bezúhonností, poznáním, trpělivostí, dobrotivostí, Duchem svatým, nepředstíranou láskou, slovem pravdy, mocí Boží. Jsme vyzbrojeni spravedlností k útoku i k obraně, procházíme slávou i pohanou, zlou i dobrou pověstí; mají nás za svůdce, a přece mluvíme pravdu; jsme neznámí, a přece o nás všichni vědí; umíráme – a hle, jsme naživu; jsme týráni, a přece nejsme vydáni smrti; máme proč se rmoutit, a přece se stále radujeme; jsme chudí, a přece mnohé obohacujeme; nic nemáme, a přece nám patří vše. Nic jsem vám nezatajil, Korintšáné, naše srdce se vám otevřelo. V našem srdci nemáte nedostatek místa, ale vy sami se nám uzavíráte. Na oplátku – mluvím k vám jako k svým dětem – udělejte nám i vy místo ve svém srdci!

Marek 4, 35-41: Večer řekl Ježíš učedníkům: „Přeplavme se na druhou stranu!“ I opustili zástup a odvezli ho lodí, na které byl. A jiné lodi ho doprovázely. Tu se strhla velká bouře s vichřicí a vlny se valily na loď, že už byla skoro plná. On však na zádi lodi na podušce spal. I probudí ho a řeknou mu: „Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?“ Tu vstal, pohrozil větru a řekl moři: „Zmlkni a utiš se!“ I ustal vítr a bylo veliké ticho. A řekl jim: „Proč jste tak ustrašení? Což nemáte víru?“ Zmocnila se jich veliká bázeň a říkali jeden druhému: „Kdo to jen je, že ho poslouchá i vítr i moře?“

Je naše víra „dost“ velká

Příběh o utišení bouře najdeme ve všech třech synoptických evangeliích (Mk 4,35-41; Mt 8,23-27; L 8,22-25) a známe jej patrně všichni. Ježíš působí, pohybuje se v Galileji v okolí Genezaretského jezera, a tak je logické, že řada událostí, popsanych v Bibli, se odehrává přímo na jezeře, na lodi, nebo souvisí s rybáři, kteří v jezeře lovili ryby. Ježíš si rybáře povolává za své učedníky, lodí často cestuje z jednoho břehu na druhý, z lodi káže, ale dokonce i kráčí po vodě.

Plující loď, zvláště je-li to na velké vodní ploše a na veliké hloubce, je velmi speciálním místem. Cestující se spolu nacházejí na poměrně malém prostoru, který v danou chvíli nemohou opustit. Jsou odděleni od ostatních lidí a cesta lodí navíc nepostrádá jistá rizika. Proto není divu, že řada Ježíšových mocných činů, zázraků, je spojena právě s tímto prostředím.

Jak těmto zázrakům máme rozumět, jak si je máme vyložit? Jak zmiňuje br. patriarcha ve své promluvě k výročí Karla Farského, v jeho době právě problém s přijetím různých zázraků mnohým

lidem bránil v přijetí křesťanství. I dnes máme tendenci hledat pro ně nějaké rozumné, „vědecké“ vysvětlení, jindy je chápeme jen jako určitý symbol, který má podtrhnout Ježíšovo učení. Náš rozum se prostě brání přijmout jako fakt, že se může dít něco, co jím není možné pochopit a vysvětlit. Jsme na tom vlastně podobně jako ti učedníci – když viděli, jak Ježíš utišil bouři, jak doslova poručil větru a moři, dostali ještě větší strach než předtím.

A Ježíš se jich ptá: „Proč jste tak ustrašení? Což nemáte víru?“ A to je zřejmě podstata celého problému – nejde tu o rozum, ale o víru.

Jenže i když si takto hezky odpovíme, vyvstávají hned další otázky – a mé pokusy o odpovědi prosím rozhodně neberte jako absolutní pravdu, je to jen moje osobní snaha, jak se s nimi vypořádat.

První otázka: jaká tedy má ta naše víra být? Jak veliká? Dá se velikost víry vůbec změřit? Jak se pozná, že je naše víra „dost“ velká? Nebo jde spíš o její kvalitu?

Rozumím tomu tak, že jde o to budovat si s Ježíšem co nejbližší vztah, být s ním prostě vždy a všude na jedné lodi. A neměli bychom mu svým rozumem stanovovat žádné hranice toho, co je či není možné. Měli bychom mu plně důvěřovat, spolehnout se na jeho neomezenou moc, otevřít se skutečně všem možnostem. Pak v nás jeho činy nebudou budit bázeň, ale radost. Pak můžeme také prosit o cokoliv, protože pro něj nic není nemožné.

Což mě přivádí k další otázce, kterou si lidé často kladou – dějí se zázraky i dnes, nebo to je jen záležitost Bible? Na to by mi zřejmě většina z vás odpověděla, že samozřejmě ta první varianta je správná. Římskokatolická církev dodnes čas od času zaznamená nějaký novodobý zázrak, pečlivě jej prozkoumá a posoudí a případně pak svatořečí nového světce. Kromě těchto „oficiálních“ zázraků se však i v našich běžných obyčejných životech dějí události, které vnímavé srdce, třeba až s odstupem určité doby, pochopí jako zázrak. Například to, že jsme v určitý čas potkali určitého člověka, který náš život nasměroval jinam, prostě nemohla být náhoda.

Ptám se však dál: když budeme mít takovouto víru, když připustíme, že zázraky se mohou dít i dnes a i nám, znamená to, že nás už v životě nemůže potkat nic zlého? Že stačí být stále na stejné lodi s Ježíšem a to nám zaručí, že jakmile jej probudíme, všechny bouře našeho života, všechna trápení, soužení a nemoci rázem skončí a všechno dobře dopadne?

Všichni se asi shodneme na tom, že tak to není. Znamená to pak, že moje víra nebyla dostatečná, že nejsem dost dobrým křesťanem nebo křesťankou?

V žádném případě! I lidi, kteří jsou ve své víře vzorem pro ostatní, v životě často potkává řada zkoušek a protivenství, ba možná i víc než ostatní. Vezměme si například Jóba nebo apoštola Pavla, které zmiňovala naše první dvě biblická čtení. A není asi nutné hloubat nad tím, co je příčinou těchto zkoušek.

Jedno však je jisté – když máme s Ježíšem blízký vztah, když jsme s ním na jedné lodi, neznámá to, že nepřijde žádná bouře. Můžeme si však být jistí, že ať se stane cokoliv, nic nás nemůže oddělit od jeho lásky. Můžeme si být jistí, že i když nám bude nejhůř, on vždycky bude vedle nás, držet nás za ruku a ujišťovat nás: „Neboj se, jsem s tebou!“ Amen.